

sig i alt væsentligt til det af Kommissionen udarbejdede Forslag, undtagen paa et enkelt Punkt. Ministeren foreslog, at kun hvert tredje Avancement fra Premierløjtnant til Kaptajn maatte være Valgavancement, samt at Forfremmelsesraadene skulde bortfalde. Det viser sig nu, at allerede den første Taler, der tager Ordet ved første Behandling i Februar 1867, C. V. Nyholm, fandt det ikke rigtigt, at Forfremmelsesraadene vare bortfaldne, at Forfremmelsen saaledes lagdes i den enkelte Mands Haand. Endnu skarpere udtalte den næste Taler, Oberst Ernst, sig. Han ansaa vel Avancement ved Valg for en absolut Nødvendighed, selvfølgelig, men ved Siden deraf stod det ham klart, at skulde man tage Dygtigheden, hvor man fandt den, var det en meget vanskelig Sag: Bestemmelserne om Avancement ved Valg ville naturligt medføre, at der aabner sig Døre og Porte for mange uheldige Ting, man faar Uregelmæssigheder i mange Retninger, Søgen efter at staa sig godt med foresatte, Søgen efter at glimre i Stedet for at være i Besiddelse af den virkelige Dygtighed. Derfor fandt han det nødvendigt at indføre Kauteler, deriblandt Forfremmelsesraad.

Naar den højtærede Minister fandt Anledning til ved første Behandling at sætte mig en Smule i Gabestokken overfor Officerskorpset, fordi jeg kunde tænke mig det om Officerer, der her er berørt af Oberst Ernst, vil jeg altsaa gøre opmærksom paa, at det kunde Kammeraterne allerede den Gang meget godt. Oberst Ernst, som var en højt anerkendt Officer, kunde i 1867 godt tænke sig dette, og naar man kunde det den Gang, kan jeg ikke forstaa, hvorfor man ikke skulde kunne tænke det nu.

Han fandt det altsaa nødvendigt, at Valgforfremmelserne bleve omgærdede med alle de Kauteler, som det var muligt, for at undgaa Misbrug. Krigsministeren, som tog Ordet derefter, holdt paa, at Forfremmelsesraadene nok kunde bortfalde, det vilde neppe medføre nogen Vanskelighed, og han fandt, at man kunde akkviescere ved det af ham foreslaaede. Derefter fik Kaptajn Schönheyder Ordet — saa vidt mig bekendt ikke nogen særlig gammel konservativ, saaledes som jeg nu, med et bestemt Formaal, fremstilles af den ærede Ordfører — og udtalte, at han satte Pris paa, at Ministeren ved Premierløjtnanterne var gaaet til hver 3die i Stedet for hver 2den, kort sagt, havde indskrænket den Valgforfremmelse, man havde foreslaaet

ved Overgang fra Premierløjtnant til Kaptajn, et Sted, hvor alle hidtil havde anset det for nødvendigt at have en Ventil, men han maatte for Resten sige, føjede han til, at han havde gerne set, at man havde sat en lignende Begrænsning for Forfremmelser fra Kaptajn til Stabsofficer, for at Protektion og lignende ikke skulde faa Indflydelse. Den Gang var det Højre, som var ved Magten, og man gik formodentlig ud fra, at den Gang kunde der ske Forfremmelse ved Protektion, men at det var noget, som skulde være udelukket, naar Venstre kom til Magten. Ingen tror dog vel nu, at det er i højere Grad udelukket under en Venstreregering. Det er vist overhovedet meget vanskeligt at udelukke Protektion, hvilket Parti der end er ved Magten. Kaptajn Schönheyder hævdede altsaa, at han vilde sætte Pris paa, at man fik den samme Regel for Forfremmelse til Stabsofficer som til Kaptajn. Forfremmelsesraadene maatte han absolut forlange at beholde, og han begreb ikke, at Ministeren vilde foreslaa at afskaffe dem for Hærens Vedkommende, naar de skulde bibeholdes i Søværnet, thi det var dog sikkert, at i Søværnet skiftede man Chef uafbrudt, saaledes at der var Lejlighed til mange Bedømmelser, medens det i Hæren som oftest var en enkelt Mand, der kom til at bedømme Forholdet, og Bedømmelsen derfor let kunde blive ensidig, hvilket jeg synes var en meget forstandig Betragtning. Hage udtalte sig kort efter og sluttede sig i alt væsentligt dertil. Dermed glider Diskussionen om Forfremmelserne saa temmelig ud af Forhandlingen. Det, som nu meget naturligt optager Sindene, er Hær kontra Folkevæbning, de finansielle Forhold, Bekostningerne, som det hele System vil medføre, og saa fremdeles.

Ved 2den Behandling viser det sig imidlertid, at det Røre, der ved 1ste Behandling var vakt i Anledning af Forfremmelsesforholdene, har været saa stærkt, at der af Balthasar Christensen, Müllen og Termansen — jeg har heller ikke læst tidligere, at de vare særlig erkereaktionære paa det Tidspunkt — stilles Ændringsforslag om, at Forfremmelse fra Premierløjtnant til Kaptajn udelukkende skal foregaa efter Anciennitet. Det begrundes ved, at det er ganske overflødig at anvende den anden Fremgangsmaade, og at der ved Spring af hver 2den eller 3die kan ske ikke alene Fejltagelser, men Uretfærdigheder. Forslaget forkastedes med 56 Stemmer mod 16. Nu skulde det dog antages, at man var bleven beroliget, men paa in-